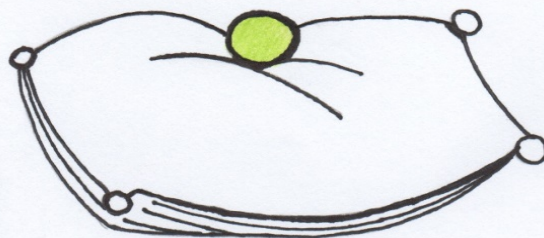

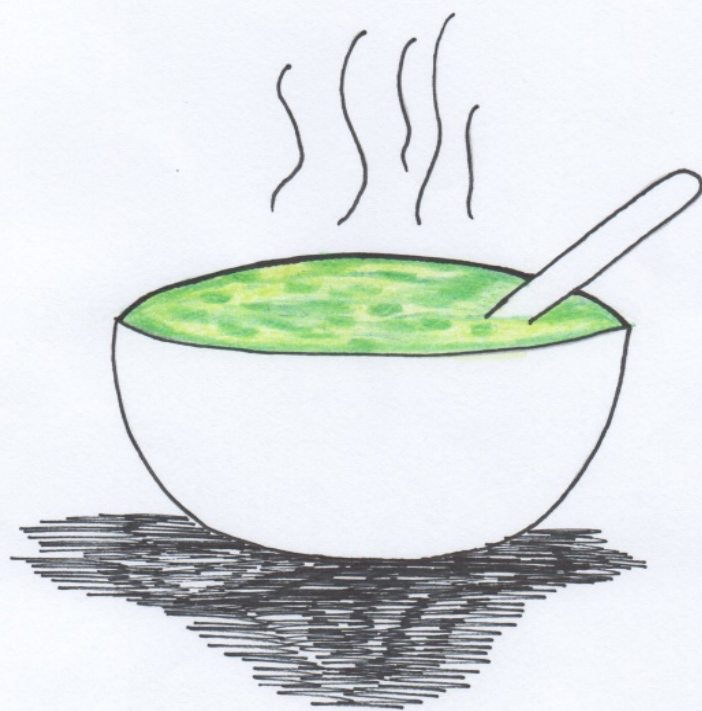
Tekeningen Maël Verbrugge

Opstand in

Erwtegen

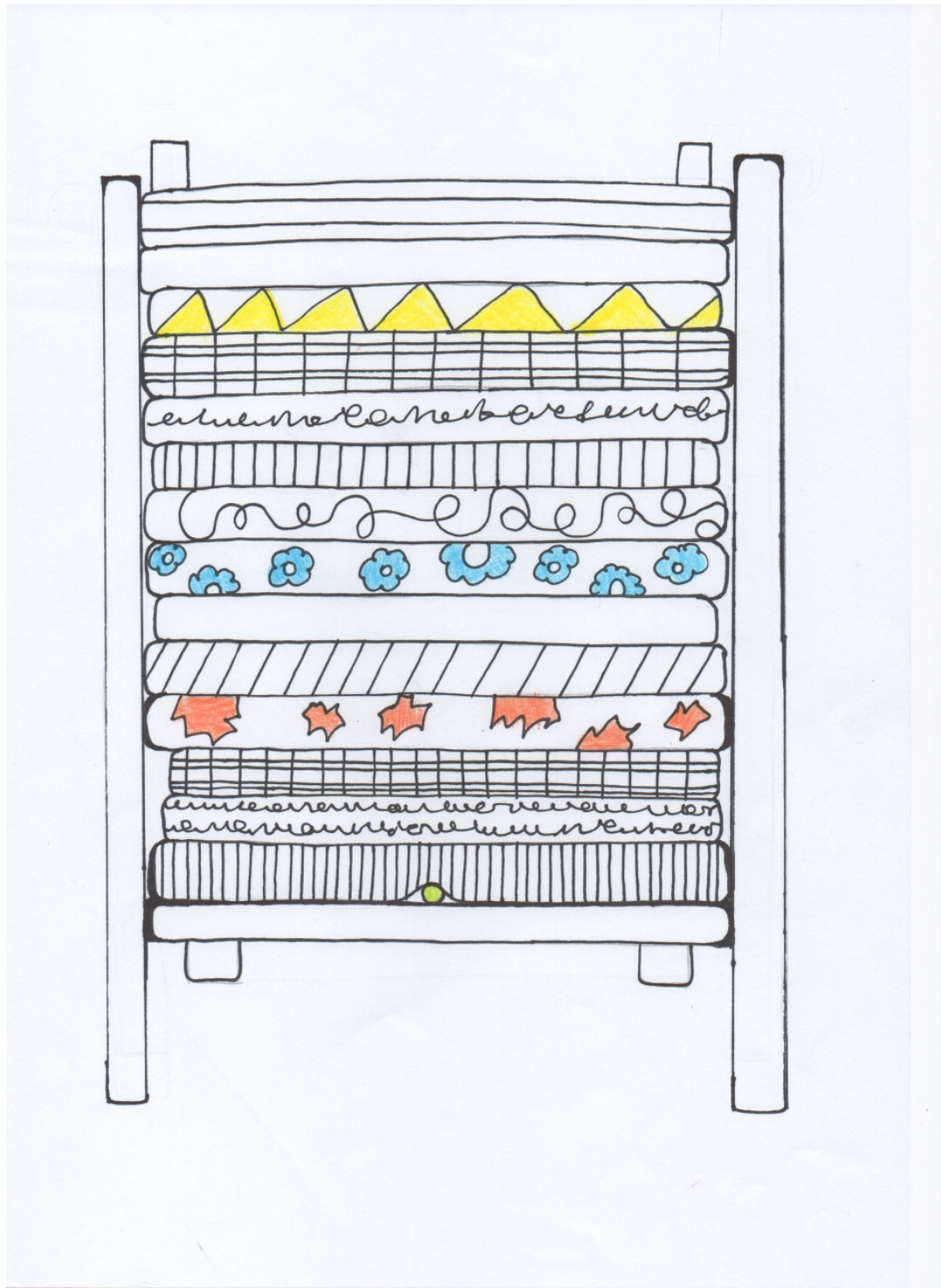
Een mooie traditie

Heb jij al 's erwtensoep gegeten? Ik vind erwtensoep walgelijk. Ze ziet eruit als een vette vieze groene brij. Ze ruikt ook weerzinwekkend en ze smaakt naar poep. Al moet ik eerlijk zeggen dat ik nog nooit poep gegeten heb. Maar ik denk zeker dat erwtensoep en poep hetzelfde smaken. Je moet er van kotsen. Niet ik alleen; alle kinderen van mijn dorp worden er kotsmisselijk van. Alleen al bij het horen van het woord erwtensoep moeten we kokhalzen.

En toch zijn wij elke woensdag verplicht om die brij naar binnen te werken. Want dat hoort zo in Erwtegem. “Een mooie dorpstraditie”, zegt moeder, “je zou er fier op moeten zijn”. Ik vind het een verschrikkelijke traditie. Basta erwtensoep. Als het aan mij lag: gewoon afschaffen die troep en vervangen door frietjes!

Erntedankfest

In het museum op ons dorpsplein kan je iets unieks gaan bekijken. In een grote glazen bak ligt daar op een kussen van goudbrokant een ...erwt. Geen gewone erwt natuurlijk, dat zou een beetje onnozel zijn. Stel je voor dat Zottegem een museum zou hebben met zotten in een bokaal, of dat er in het museum van Zevergem een potje zever staat te blinken, of dat er in Schoten schoten worden gelost op het museum. Nee, zo letterlijk mag je die namen niet nemen. Maar in ons museum ligt wel degelijk een erwt, maar dan een heel bijzondere. Het is de erwt uit het sprookje van de Prinses op de erwt. Ken je dat sprookje?

“Lang geleden leefde in ons landje eens een prins die op zoek was naar een prinses om mee te trouwen. Maar telkens als hij een meisje vroeg of ze een prinses was, zei die altijd ja! Dat kan toch niet! Niet alle meisjes zijn prinsessen. Of nee, dat is niet juist. Natuurlijk zijn alle meisjes prinsessen! Maar ik bedoel ECHTE prinsessen, zoals in sprookjes en in films, dochters van koningen. Naar zo’n prinses was die prins dus op zoek.

Op een avond breekt er een verschrikkelijk onweer los. Het donderde en bliksemde en de regen stroomde met bakken uit de hemel. Toen

werd er aan de kasteelpoort geklopt en de prins deed open. Er stond een meisje dat beweerde een prinses te zijn. "Allez vooruit, nog zo een", dacht de prins. Maar hij bekeek het meisje nog eens goed en kreeg medelijden. Wat zag ze eruit door de regen en het noodweer! Het water drupte uit haar kleren en haren. Hij liet haar binnen en nodigde haar uit om in het kasteel te overnachten. Want hij had een plan!

Van haar bed maakte hij een stapel van maar liefst 20 matrassen en daar onder verstopte hij een erwt. Een ongekookte natuurlijk, een harde rauwe erwt. Als het meisje heerlijk kon slapen, dacht de prins, dan was ze geen prinses. Maar als ze slecht sliep en een woelige nacht had, dan was ze wel een prinses, want als je op die 20 matrassen nog altijd voelt dat er iets onder ligt, een erwt of zo, dan moest je wel een zeer gevoelige huid hebben en dat hebben alleen echte prinsessen. En kijk, de volgende morgen vroeg de prins aan de prinses: "Goede morgen prinses, goed geslapen?"

"Integendeel, mijnheer de prins! Ik heb geen oog dicht gedaan. Het was alsof er een steen onder mijn matras lag."

En zo kwam de prins aan zijn echte prinses. Ze trouwden en werden heel gelukkig.”

Het prinsenpaar had zijn geluk dus te danken aan een erwt. Daarom bewaarden ze die erwt heel zorgvuldig en lieten er speciaal een museum voor bouwen. Zo wist iedereen hoe een erwt hen had samengebracht.

Er kwamen veel jonge mensen naar dat museum om die bijzondere erwt te bewonderen. De jongens droomden er van echte prinsessen. En de meisjes fantaseerden over echte prinsen, want volgens hen moet die truuk met de erwt onder de matrassen ook werken bij jongens. Misschien hebben ze wel gelijk. Jongens en zeker prinsen denken natuurlijk dat ze stoer zijn en dat ze niet zo teergevoelig zijn als meisjes en zeker geen gevoelige huid hebben, maar zoals we allemaal weten is dat een sprookje.

Om mee te genieten van het succes van het museum, vestigden zich daar allerlei handelaars met kraampjes waar ze erwten sleutelhangers, erwtenkopjes, erwten schaaltes, porseleinen erwten met ogen, oren en een neus, en erwtensoep

verkochten. Een slimme bakker verkocht er zelfs erwentaartjes.

Zijn nazaten op de markt van Erwtegem bakken ze nu nog altijd!

Naast bakkers, kwamen er ook slaggers en andere winkels.

Toeristen die van ver kwamen moesten een slaappleats vinden en

daarom werden er ook hotels gebouwd. Zo groeide aan het

museum stilaan een heel dorp. En ze noemden het Erwtegem. Erg

creatief met namen waren ze in die tijd nog niet.

Een dorp naar een groente noemen, dat is toch belachelijk, vind je

niet? Seldergem bestaat toch ook niet, of Preizele, of Bonen-aan-de

Leie? En Wortel dan, hoor ik je zeggen, de deelgemeente van

Hoogstraten? Wel, die benaming heeft niks met de groente de

wortel te maken. De naam zou uit het Germaans* komen en *bosje*

op hoge zandgrond betekenen, of uit het Nederduits* en dan is de

betekenis *hoge oever van een waterloop*. En kom ook niet

aandragen met Peer, want dat is geen groente maar fruit!

Maar nog belachelijker dan een dorp naar een groente noemen, is

van het eten van erwtensoep een vaste traditie maken. En dan nog

op woensdagmiddag, net als wij ons verheugen op een vrije

namiddag. Er is geen ontkomen aan. Iedereen doet er aan mee.